

CONTE

ESCRIT AL SEGLE XIV

AUTOR: L'INFANTE DON JUAN MANUEL

TITOL GLOBAL "EL CONDE LUCANOR"

SÈRIE DE 50 CONTES QUE ACABEN TOTS AMB UNA ENSENYANÇA MORAL

TRANSCRIT I TRADUÏT - EN PROSA ACTUAL - D'UN LLIBRE DE TEXT DE QUAN JO EN TENIA POCS ANYS.

(AMB UNA MICA D'IMAGINACIÓ ES POT ESCENIFICAR)

NARRADOR: Escolteu el que va passar a un home bo amb el seu fill... Eren pagesos. Un dia que n'era dia de mercat, pare i fill anaren a la vila a proveir. Davant hi anava el burro perquè al retorn carregués amb les compres. Darrera, ells a peu, xarrant tranquil·lament. En direcció contrària venien uns vianants.

CAMINANT 1: T'adones amic, per anar a peu no cal tenir un burro

PARE: Nen, què diuen, de què riuen?

NEN: Que no es normal l'anar a peu quan es té un burro descansat i saps, pare, tenen raó, per això riuen.

PARE: Doncs puja tu al burro, vailet!

NARRADOR: Hi muntà el fill. Al poc es varen creuar amb d'altres caminants que tornaven del mercat. En veure el vailet damunt el burro i el pare a peu van xiuxiuejar.

CAMINANT 2: S'haurà vist minyó més desconsiderat? Permet que ell vagi a cavall tenint bones cames, mentre el seu pare va arrossegant les avarques

CAMINANT 3: La culpa és del pare que no pot caminar i consent en donar al xic, aquest regal.

PARE: Què diuen aquesta gent? De què se'n foten?

NEN: Pare tenen raó. El que ha d'anar a cavall ets tu!

NARRADOR: Hi muntà el pare, el fill el segueix a peu. Un cop més enllà tornaren a creuar-se amb gent que venia del mercat. Gent que també va riure i criticar.

ARRIER 1: Veritablement que el marrec és massa jove per anar a peu.

PARE: Saps el que diuen fill meu?

NEN: Sí, pare. Mes, què cal fer?

PARE: Puja tu també al burro i ningú no podrà dir res ja.

NARRADOR: I així ho varen fer. Abans d'arribar al mercat, d'altre gent que anava a peu, va dir:

HOME 1: Hi ha persones que es mereixen ser elles bèsties de càrrega. No hi ha dret, tant flac com està el pobre burro i anar-hi dos a cavall!

PARE: Què diuen, ara, aquesta gent?

NEN: Tenen raó. No és just que tan feble ase, suporti el nostre pes.

PARE: I ara com ho podem fer, perquè ningú no digui res de nosaltres?

NEN: No sé que puguem fer res que no hàgim fet ja! Tot ha semblat dolent als ulls del altres!

NARRADOR: Calla el fill i acota el cap pensatiu. El pare redreçant-li afectuosament i mirant-l'ho als ulls diu:

PARE: Per tant aprèn d'una vegada: QUE HEM D'ACTUAR SEGONS ALLÒ QUE LA CONSCIÈNCIA ENS DICTI; SENSE PREOCUPAR-NOS DEL QUE DIRAN ELS ALTRES.

ESTAT DE COMPTES-DIADA SANT JORDI 1979

La Comissió organitzadora de la Diada de Sant Jordi 1979 junt amb l'Associació de Caps de família, presenten l'Estat de Comptes resultant de la Diada, aprofiten també l'oportunitat per agrair al poble de Bescanó la seva participació i col·laboració en els actes que en aquesta Diada es varen celebrar. Del dèficit resultant, tal com es va acordar inicialment, se'n farà càrrec l'Associació de Caps de Família.

Recaptament llibres i roses	25.370,--
Recaptament adhesius "Rebrols de l'Avi"	8.400,--
	33.770,--
Despeses llibres i roses	18.283,--
	15.487,--
Recaptament xampany i coques	29.551,--
Despeses xampany i coques	19.116,--
	10.435,--
	25.922,--
ALTRES DESPESES	
Obsequis i premis participants concurs dibuix	2.475,--
Orquestra	30.000,--
	32.475,--
DÈFICIT	6.553,--